

Tämä on siis jokseenkin valmis tutkielma toimittajasta, joka joutuu syyttömänä vankilaan. Laitan ensiksi kuusi ensimmäistä osaa, jotka kattavat tarinasta noin puolet. II Seuraavan kerran kun ovi avataan, minut viedään vihdoinkin ulos. Vartijat nostavat minut lattialta, ja taluttavat sellistä käytävään. En saa vieläkään takaisin kenkiäni, vaan minut viedään sukkasillaan johonkin kuulusteluhuoneeseen. Siellä minua odottaa kaksi poliisipukuista nuorta miestä. Minut käsketään istumaan tuoliin, ja vartijat poistuvat. Molemmat poliisit katsovat minua ilmeettöminä. Toinen heistä kaivaa taskustaan jotakin, joka näyttää aivan henkilökortiltani. Hän luettelee ääneen kaikki henkilötietoni, jonka jälkeen hän katsoo minua. "Olette harvinaisen epämieluisassa tilanteessa. Sen te varmaan jo tiedättekin." "En ole tehnyt mitään väärää", totean vaisusti, vaikka tiedän, ettei se auta. "Vaiti! Te puhutte vain jos teiltä jotain kysytään." "Te yrititte salakuljettaa heroiniä pois maasta", aloittaa toinen poliisi. "Eli olette syyllistynyt sekä heroiniin eli erittäin vaarallisen huumeen hallussapitoon, joka on törkeä huumausainerikos, että heroiniin eli erittäin vaarallisen huumeen salakuljetukseen. Teidät on kiinniotettu verekseltään lentokenttähenkilökunnan toimesta. Vartiointiliikkeen ilmoitusten perusteella teitä syytetään myös vartijan vastustamisesta virantoimituksessa, joka on myös rangaistava rikos. Tapaus näyttää aika yksiselitteiseltä. Ja sen johdosta teidät on pidätetty. Koska olette pidätyksen alaisena, mitä tahansa, mitä sanotte, voidaan käyttää, ja myös tullaan käyttämään teitä vastaan oikeudessa. Tapauksesta aloitetaan poliisitutkinta, jonka ajaksi teidät tullaan vangitsemaan." "Te lähdette nyt meidän mukaamme", toinen poliiseista jatkaa. "Minä haluan soittaa puhelun", sanon. Poliisit katsovat minua huvittuneina. "Valitettavasti teidät on pidätetty, eikä pidätetyllä ole oikeutta puhelinsoittoon. Olette oikeutettu puhelinsoittoon vasta oikeudenkäyntivaiheessa, mikäli viranomaiset myöntävät teille luvan." "Miten niin minulla ei ole oikeutta soittaa?" "Hyvä herra, maamme lakien mukaan pidätetty ei ole oikeutettu soittamaan. Me olemme poliisiviranomaisia, ja meidän tehtävämme on pitää huolta siitä, että tämän maan lakeja noudatetaan. Olemme pidättäneet teidät syytettynä vakavista ja törkeistä rikoksista. Te ette ole oikeutettu puhelinsoittoon." "Mihin minä sitten olen oikeutettu? Onko minulla mitään oikeuksia?" Poliisit vain tuijottavat minua. "Minua on kohdeltu täällä todella törkeästi. En ole saanut tarpeeksi ruokaa, olen joutunut istumaan sellissä päiväkausia kahlittuna, voimatta tehdä yhtään mitään, minua on pahoinpidelty ja kohdeltu kaltoin, eikä minulle ole kerrottu yhtään mitään. Miten se on mahdollista?" "Vartiointiliike vastaa lentoaseman turvallisuudesta ja kiinniotettujen säilytyksestä parhaaksi katsomallaan tavalla, emmekä me puutu siihen. He ovat toimineet oikein ottaessaan teidät kiinni." "Mutta miksi he ovat kohdelleet minua sillä tavalla? Ei se voi olla laillista. Se on kaikkien ihmisoikeuslakien vastaista." "Ihmisoikeuksista on tarpeetonta alkaa puhumaan. Te olette luovuttaneet ihmisoikeutenne pois rikkoessanne niin törkeästi maamme lakeja." "Mutta minua on hakattu ja kuristettu!" "Meidän on syytä epäillä väitteitänne, ainakin vartijoiden kertomusten perusteella. He kertoivat teidän käyttäytyneen väkivaltaisesti ja yhteistyöhaluttomasti heitä kohtaan. Se on riittävä peruste heille käyttää tarpeelliseksi katsomiaan voimakeinoja." "Sellissä on kamera! Kaikki on tallentunut sinne, katsokaa sieltä. Siellä näkyy, miten he ovat minua kohdelleet." "Vartiointiliikkeillä ei ole minkäänlaista velvollisuutta luovuttaa kameratallenteita poliisille. Ne eivät kuulu meille. Kameroiden pääasiallinen tarkoitus on vahtia kiinniotettua ja huolehtia hänen ja muiden turvallisuudesta. Ja sitä paitsi pidätettynä teillä ei ole minkäänlaisia mahdollisuuksia tehdä rikosilmoitusta. On valitettavaa, jos koette tulleenne kaltoin kohdelluksi. Mutta teidän on ymmärrettävä, että teitä syytetään vakavista rikoksista." "Minä en ole tehnyt mitään rikosta! En ollut ikinä nähnytkaan sitä pakettia joka laukustani löytyi. Joku on laittanut sen sinne lentokentällä. Sekin näkyy varmasti kameroissa." "Me emme edelleenkään ole kiinnostuneita siitä, mitä kameroissa näkyy."

Se kuuluu vartiointiliikkeelle. On heidän asiansa katsoa, mitä tapahtui. Meillä ei ole kuitenkaan mitään syytä epäillä, etteivätkö he olisi pidättäneet teitä aiheesta.” ”Ette te voi olla tosissanne! Te ette siis ole kiinnostuneita siitä, jos minut tuomitaan syyttömänä?” ”Me emme ota tässä vaiheessa kantaa siihen, mikä teidän kohtalonne tulee olemaan. Sanon vain, että te tuhlaatte meidän aikaamme ja pitkitätte omaa käsittelyänne väittelemällä, vaikka siitä ei ole mitään hyötyä. Ette voi muuttaa tätä tilannetta mitenkään. Tämä keskustelu on nyt päättynyt, ja te lähdette meidän mukanaamme poliisilaitokselle.” Jään tuijottamaan hölmistyneenä seinää, kun poliisit nousevat ylös. Vartija tulee huoneeseen tuomaan kenkäni. Työnnän ne jalkaani. Poliisit tarttuvat minua molemmista käsivarsista, ja nostavat minut tuolilta. Minut talutetaan ulos huoneesta, pitkiä käytäviä pitkin ulos. Jalkarautoja ei ole otettu pois, joten pystyn kävelemään vain väkijoukosta. Poliisit kirehtivät, joten olen koko ajan kompastua. Lopulta pääsemme ulos. Aurinko paistaa täydeltä terältä, mutta on hieman viileää, mistä päättelen, että on aamu. Olemme pienellä sisäpihalla, josta ei näy mihinkään, ja jossa on pysäköitynä poliisiauto. Pihalla näkyy muitakin poliiseja, ja auton takaovi on auki. Minut viedään auton luokse, ja minua käsketään astumaan ovesta sisään, ikkunattomaan ja metallilevyillä päällystettyyn tilaan, jonka perällä on laveri. Astun sisään, jonka jälkeen ovi läimäistään kiinni. Tulee hämärää, ja pian auto käynnistyy, ja alkaa liikkua. Minulla ei ole aavistustakaan, missä astun ulos seuraavan kerran. En osaa arvioida, kuinka kauan autokyyti kestää. Auto mutkittelee selvästi keskellä liikennettä, koska se pysähtelee vähän väliä. Välillä tuntuu nousuja ja laskuja. Mutta kaikki on minulle yhdentekevää. En voi tehdä mitään. Auto pysähtyy lopulta. Joudun odottelemaan vielä useita minuutteja, ennen kuin ovi avataan, ja minut haetaan pois. Ensimmäisenä näen samat poliisimiehet. He tarttuvat minua käsivarsista, ja vetävät minut ulos autosta. Saan tilaisuuden katsella ympärilläni. Olemme jonkinlaisessa valtavassa parkkihallissa. Poliisiauto on ajanut jonkinlaiseen kaltereilla ympäröityyn tilaan, josta uloskäynti on suljettu. Ilmeisesti pidätetyt tuodaan tätä kautta. Koko halli on täynnä samanlaisia kaltereilla ympäröityjä karsinoita, joissa on poliisiautoja. Hallissa on kamala meteli, ja siellä haisee bensiiinille. Ympärilläni on ainakin kuusi poliisia. Minua aletaan taluttaa jonkinlaiseen kaltereilla ympäröityyn käytävään. Joka paikassa on betonia ja loisteputkia. Lattiassa kulkee keltaisia viivoja. Näen joka paikassa poliiseja ja pari muutakin pidätettyä. Jalkarautani kilisevät betonista lattiaa vasten. Pääsemme lopulta pois parkkihallista. Minut tuodaan jonkinlaiseen vastaanottotilaan, joka on hieman samantyylinen kuin lentokentälläkin, mutta isompi. Minut viedään tiskille, jonka takana työskentelee poliiseja, ja tietoni kirjataan ylös. Sen jälkeen minua lähdetään taas taluttamaan pitkin käytäviä. En joudukaan heti selliin. Minut viedään jonkinlaiseen kuulusteluhuoneeseen, ja käsketään istumaan pöydän ääreen. Eräs poliisimies avaa käsirautani, ja eteeni pöydälle tuodaan ruokaa. Lämmintä ruokaa, jota en ole saanut moneen päivään. Minua kehoitetaan syömään, ja minä tottelen. Ruoka on jonkinlaista puuroa. Kun olen syönyt, käteni kahlitaan taas selkäni taakse. ”Nyt pääsetkin sitten selliin.” eräs poliiseista sanoo. Minut viedään pitkään käytävään, joka on täynnä raskaan näköisiä teräksisiä ovia, joiden takana on ilmeisesti sellejä. Lattia, seinät ja katto on päällystetty valkeilla kaakeleilla, ja katto on täynnä kirkkaita loisteputkia. Tunnelma on kolkko. Minua alkaa hieman pelottaa. Lopulta pysähdymme erään sellin eteen. Minulta riisutaan taas kengät, ja lopulta myös kahleeni otetaan pois. Ovi avataan, ja minut työnnetään sisään. ”Pidä hauskaa!” huutaa yksi poliiseista. Sitten ovi läimäistään kiinni. Sellissä ei ole mitään. Siellä ei ole ikkunaa, ei laveria, ei wc-allasta, eikä yhtään mitään. Katossa on kamera ja yksi loisteputkivalaisin. Seinät, lattia ja katto ovat pelkkää valkoiseksi maalattua betonia. Nurkassa näyttää olevan pieni aukko, joka näyttää lattiakaivolta. Jään seisomaan keskelle selliä, enkä tiedä, mitä ajatella. Tämä ei voi olla totta. Hetken aikaa

seisottuani istun jääkylmälle lattialle seinän viereen. Painan kasvoni käsiini, ja annan kyynelten taas tulla. Ja niitä tulee. Kyyneleet tippuvat betonilattialle, housuilleni, ja t-paidalleni. Lopulta valun seinää pitkin lattialle, ja makaan kasvot vasten lattiaa. Makaan siinä kauan. Minulla ei ole mitään käsitystä ajan kulusta. Olen jo ainakin viidettä, ellen peräti kuudetta päivää samoissa vaatteissa. Samoissa verkkareissa ja t-paidassa. Kaikki tavarani on viety. Minulla ei ole enää muuta kuin vaatteeni. Ja pian nekin luultavasti viedään. Pian minulta viedään luultavasti myös järki. Ja minkä vuoksi. Joskus tuntien kuluttua valo sammuu. Aluksi se hieman himmenee. Sitten se välkähtää pari kertaa, ja sammuu kokonaan. Tulee säkkipimeää. Yritän kyyneleiltäni nukahtaa. Joskus, en tiedä koska, joku avaa oven ja tulee selliin. Minä makaan lattialla jossakin oudossa horroksessa, ja havahdun poliisin huutoon: "Ylös sieltä! Mene kädet ylhäällä seinää vasten!" En tottele tarpeeksi nopeasti, joten poliisimies potkaisee minua kylkeen. Nousen vaivalloisesti lattialta, ja hoipun seinän viereen. Nostan käteni niin ylös kuin saan. Mies tulee viereeni, ja puhuu aivan korvani vieressä. "Kun minä tulen selliin, sinä nouset mukisematta ylös ja menet seisomaan kädet ylhäällä seinää vasten, etkä vilkuile sivuillesi. Onko selvä?" "On", sanon vaimeasti. "Onko selvä?" "On", sanon kovempaa, ja ääneni särkyy. Mies poistuu hetkeksi, ja palaa takaisin ilmeisesti ruokatarjottimen kanssa. "Minun täytyy päästä vessaan", sanon. "Mitä sanoit?" "Minun täytyy päästä vessaan." "Niinkö? Sinähän olet jo vessassa. Anna mennä vaan." "Mitä?" "Etkö ymmärtänyt? En minä sinua aio estää jos sinun täytyy kusta. Siitä vain." Sitten mies poistuu ja läimäyttää oven kiinni. Jään seisomaan vielä hetkeksi paikalleni, kunnes lasken käteni alas hitaasti. Kävelen kohti nurkassa olevaa lattiakaivoa, ja lasken housujani. Huokaisen syvään. Sitten teen tarpeeni. Lattialla on tarjotin, jolla on kupissa hieman puuroa ja lasi vettä. Syön ja juon kaiken, sen jälkeen asetun makaamaan lattialle. En kuitenkaan ehdi maata kauan, kun ovi avataan taas. Sääntään ylös lattialta, ja teen kuten äskenkin. Poliisi hymyilee. "Hienoa. Sinä opit nopeasti." Hän vie tarjottimen pois, ja palaa sen jälkeen takaisin. "Teitkö jo tarpeesi?" "Tein." "No niin. Eihän se niin kauheaa ollut. Nyt sinulle voi laittaa käsiraudat." "Minkä vuoksi?" "Koska minulla on valtuudet tehdä niin. Mieti, kuinka tylsää elämäni olisi jos en käyttäisi niitä. Sitä paitsi eihän sinua saa päästää liian helpolla. Olet ollut täällä alle vuorokauden." Poliisi vääntää käteni selkäni taakse, ja lukitsee käsiraudat ranteideni ympärille. "Pidä hauskaa", hän sanoo taputtaen minua olalle. Sitten hän poistuu. En pääse sellistä ulos moneen päivään. Tai mistä minä tiedän. En tiedä mitään päivien kulusta. Minulla on järjetön nälkä, käsiraudat ovat hiertäneet ranteeni ruhjeille, poliisit ovat käyneet hakkaamassa minua, ulostetta on kasaantunut nurkkaan. Kun seuraavan kerran joku tulee selliin, kysyn varovasti: "Koska minä pääsen täältä pois?" Vastauksena kuuluu naurua. Sitten kuuluu vastaus. "Asiat tapahtuvat kun niiden aika koittaa." Käteni kahlitaan taas selkäni taakse. Pian olen taas yksin pimeässä. Kun pääsen ulos, saan tietää että kahdeksan päivää on kulunut. Kaksi poliisia tulee hakemaan minua. He nostavat minut ylös lattialta kovakouraisesti, ja taluttavat minut kuulusteluhuoneeseen. Käsiraudatani avataan, ja minun käsketään istua pöydän ääreen, ja pitää käteni näkyvissä pöydän päällä. Huoneessa istuu valmiina kaksi poliisia. "Viihdytkö?" kysyy yksi heistä, tuiman näköinen nuori mies. En vastaa mitään. "Viihdytkö?" hän toistaa painokkaammin. En vastaa vielääkään mitään, jolloin yksi poliiseista huitaisee kämmensyrjällään kasvojani. "Vastaa kun kysytään! Sinulla ei ole oikeutta pysyä vaiti." "En!" huudan. Poliisi läimäisee minua taas. "Sinä et huuda poliiseille, vaan vastaat asiallisesti." "En viihtynyt", sanon hiljaa. "Ja minkäköhän vuoksi sinä et viihtynyt?" "En tiedä." "Tuota ei hyväksytä vastaukseksi. Miksi et viihtynyt? Kerro tarkemmin." "Koska minua on hakattu enkä ole saanut tarpeeksi ruokaa. Eikä sellissä ollut mitään." "Ja minkä vuoksi näin on käynyt?" "En tiedä." "Sinä tiedät sen!" "En tiedä." "Koska sinä ansaitset tämän kaiken! Sen

vuoksi sinua on hakattu ja pidetty nälässä. Sinä olet pelkkä rikollinen, etkä ansaitse mitään muuta." "Minä en ole tehnyt mitään väärää!" huudan. "Sen päättää tuomari. Sinulla ei ole tästä eteenpäin minkäänlaista sananvaltaa. Sinulla ei ole minkäänlaisia oikeuksia, koska olet pidätetty. Sinulla ei ole edes oikeutta puolustautua. Sinä et voi tehdä yhtään mitään asiallesi. Eikä sinun kuulukaan voida, koska olet pelkkä rikollinen." En vastaa mitään. "Et ilmeisesti tullut ajatelleeksi mitään tällaista kun yritit salakuljettaa huumeita pois maasta. Et osannut odottaa mitään tällaista. Et tietenkään, koska kukaan ei ole osannut." Poliisi pöydän toisella puolella sormeilee paperipinkkaa. Sitten hän nitoo ne yhteen, ja laskee keskelle pöytää. Sen jälkeen hän sanoo: "Ja seuraavaksi sinut vangitaan. Varaudu siihen, että tässä kestää jonkin aikaa, ainakin koko päivä." Kaksi poliisia nostaa minut ylös tuolilta. Minut käsketään seisomaan kädet ylhäällä seinää vasten. Toinen poliiseista tutkii minut nopeasti. Sitten vyötäröni ympärille lukitaan paksu ketju. Käteni väännetään selkäni taakse, ja käsiraudat kiristyvät ranteideni ympärille. Käsiraudat kiinnitetään tuohon ketjuun. Toinen poliiseista lukitsee jalkaraudat nilkkoihini, ja sitten minut onkin kahlittu niin raskaasti, etten voi tehdä juuri mitään. Pöydän takana istuva poliisi toivottaa minulle hyvää päivänjatkoa, ja sitten minut viedään pois. Minua talutetaan pitkin pitkää käytävää iät ja ajat. Jossakin kohtaa kuulen takaani askelten ääniä ja jalkarautojen kilinää. Vilkaisen taakseni, ja huomaan, että takanani on useampia poliiseja, jotka taluttavat ainakin kymmentä pidätettyä. Meitä kaikkia viedään ilmeisesti samaan päämäärään. Lopulta tulemme pienehköön saliin, jonka toisella puolella on yksinkertainen pöytä. Keskellä salia on tavallisia jakkaroita. Poliisit taluttavat minut keskelle salia, perimmäiselle riville, ja käskivät minun istua alas. Poliisit istuvat molemmille puolilleni, ja pitelevät minusta yhä kiinni. Sitten sali alkaa täyttyä pidätetyistä ja poliiseista. Pidätetyt laitetaan istumaan siten, että heidän molemmilla puolillaan on yksi poliisi. Poliiseja on ainakin kaksikymmentä. Kuuluu vain kahleiden kilinää ja poliisien turvakenkien natinaa lattiaa vasten. Etummaisella rivillä yksi poliisi karjuu pidätetylle, ilmeisesti koska tämä on niskoitellut. Pidätetty painetaan kovakouraisesti istumaan penkille. Sitten yksi poliiseista kävelee salin eteen. "Kun kuulet oman nimesi, nouse ylös, ja kuuntele hiljaa ja liikkumatta, mitä sinulle sanotaan. Sen jälkeen istu takaisin alas. Jos joku aiheuttaa järjestyshäiriöitä, hänelle käy huonosti, ja hänet viedään takaisin pidätysseiliin, ja hänen vangitsemistaan lykätään." Sitten sali hiljenee hetkeksi. Katselen vaivihkaa ympärilläni. Kaikki poliisit ovat varmasti alle kolmekymmentävuotiaita. Pidätetyistä suuri osa on myös nuoria, mutta jotkut lähentelevät keski-ikää. Pidätettyjen vaatetuksesta ei voi tehdä mitään yleistyksiä, mutta kaikki ovat ainakin pukeutuneet siistimmin kuin minä. Sitten salin eteen pöytien taakse kävelee kolme poliisia, kaksi alle kolmekymppistä ja yksi hieman vanhemman oloinen. He istuvat pöydän taakse, ja ottavat esiin pinkan papereita. Sitten he huutavat ensimmäisen nimen. Keski-ikäinen mies edessäni nousee vaivalloisesti ylös. "Pidätetty todennäköisin syin epäiltynä kahdesta törkeästä raiskauksesta. Tuomitaan epämääräiseksi ajaksi tutkintavankeuteen", kuuluu vanhemman poliisin ääni. Sitten mies istuu alas. Seuraava nimi huudetaan. Eräs nuori mies nousee ylös. Hän ei voi olla vielä kahtakymmentäkään, todennäköisesti ei edes kahdeksatoista. "Pidätetty todennäköisin syin epäiltynä erittäin vaarallisten huumeiden salakuljetuksesta ja hallussapidosta, sekä niskoittelusta vartijaa ja poliisia kohtaan. Tuomitaan epämääräiseksi ajaksi tutkintavankeuteen. Vapaaksi pääsyn mahdollisuus evätään aikaisempien rikosten johdosta." Näen, kuinka poika jää tuijottamaan eteensä epäuskoisena. Sitten yksi poliiseista kiskoo hänet istumaan. Ja seuraava nimi kuulutetaan. Noin kolmekymppinen mies nousee ylös. "Pidätetty myymälävarkaudesta ja niskoittelusta vartijaa kohtaan. Tuomitaan kahdeksi kuukaudeksi tutkintavankeuteen." Seuraavaksi kuulen oman nimeni. Nousen ylös. Monet edessäni istuvat poliisit ja pidätetyt

kääntyvät katsomaan, ja heidän katseensa liikkuu päästäni varpaisiin. Monet katsovat likaisia verkkareitani. "Ulkomaan kansalainen. Pidätetty todennäköisin syin epäiltynä erittäin vaarallisten huumeiden salakuljetuksesta ja hallussapidosta, sekä vartijan väkivaltaisesta vastustamisesta virantoimituksessa. Tuomitaan epämääräiseksi ajaksi tutkintavankeuteen." Istun alas. Nyt minut on sitten vangittu. En tiedä, mitä minulle nyt tapahtuu. En tiedä, kuinka kauan joudun istumaan vankilassa ennen oikeudenkäyntiä. Lopulta on jäljellä enää yksi pidätetty, tummaihoinen nuori mies. Hänkään on tuskin kahdeksaatoista. Hän nousee ylös kuultuaan nimensä. "Ulkomaan kansalainen. Pidätetty syytettynä laittomasta maahantulosta. Tuomitaan epämääräiseksi ajaksi vankeuteen odottamaan jatkokäsittelyä." Nuori mies istuu. Salissa tulee hiljaista. Hetken kuluttua kolme poliisia poistuvat salin edestä. Etummaisella rivillä eräs poliisi nousee seisomaan, ja huutaa: "Ylös!" Kaikki pidätetyt nousevat ylös, ja poliisit tarttuvat heitä molemmilta puolilta. Meitä lähdetään viemään jonossa pois salista. Jono kulkee mutkittelevia käytäviä pitkin hitaasti. Aivan minun edessäni talutetaan laittomasta maahantulosta syytettyä miestä. Hänen edessään on huumeiden salakuljetuksesta syytetty nuorukainen. Lopulta me päädymme ulos rakennuksesta. Meidät talutetaan ulko-ovesta jonkinlaiseen piikkilanka-aidalla ympäröityyn käytävään, jonka yllä on katos. Ulkona on aurinkoista. Piikkilankojen lävitse näkyy vain karu parkkialue, lisää aitoja ja kaltereita, ja rakennuksen karua tiiliseinää, jossa on pitkulaisia ikkunarivejä, sellejä varmaankin. Käytävän toisessa päässä on sisäänkäynti toiseen rakennukseen. Meidät johdatetaan sinne. Oven yläpuolella lukee pienellä "Poliisivankila". Me tulemme jonkinlaiseen aulaan, jossa meitä odottaa varmaankin viisitoista vartijaa. Vartijat ovat aseistettuja, heillä on tainnuttimet, pamput, ja käsi- ja jalkaraudat, turvakengät ja topatut univormut. Jäämme seisomaan keskelle aulaa. Yksi vartijoista huutaa kovalla äänellä: "Kaikki vangit jonoon! Pysykää hiljaa ja liikkumatta paikallanne, ja pitäkää katse etummaisen vangin takaraivossa. Meillä on oikeudet käyttää voimakeinoja, joten älkää yrittäkö mitään!" Poliisit ovat jo päästäneet otteensa meistä, ja siirtyneet takavasemmalle. Yhdentoista vangin jono seisoo paikallaan hievahtamatta, ja vartijat alkavat ympäröidä meitä. Kaikki vartijat ovat varmasti alle kolmekymppisiä. Monet heistä hymyilevät meille vahingoniloisesti. Sitten yksi vartijoista asettuu vankijonon päähän, ja joku käskee jonon liikkeelle. Jono lähtee seuraamaan vartijaa hitaasti, ja muut vartijat kulkevat jonon vierellä ja takana. Välistä kuuluu huutoja: "Katsokaa suoraan eteenne, älkääkä vilkuilko mihinkään." Jono kulkee raskaannäköisestä teräsovesta sisään. Tulemme todella karun näköiseen käytävään, jossa kaikki on betonista ja harmaata. Ovi suljetaan takanamme. Kuljemme vielä sisälle kaltereiden rajaamaan tilaan. Vartijat käskevät meidät seisomaan seinän viereen merkityille paikoille, puolen metrin päähän toisistamme. Asetumme paikoillemme. Joukon johdossa ollut vartija kulkee vankirivin vierellä, katsellen meitä ivallinen hymy kasvoillaan. "Tervetuloa poliisivankilaan." hän sanoo. "Vietätte täällä luultavasti jonkin aikaa, vähintään kaksi kuukautta. Enimmillään saatatte olla täällä vuoden, tai kaksi. Kuka tietää. Voitte tietää vain sen, että täältä ette pääse ennen aikojanne yhtään mihinkään, ja että täällä te tottelette vartijoita. Kaikki, mitä vartija teidän käskee tehdä, on otettava kirjaimellisesti. Muuten seuraa rangaistus. Teidän elämänne täällä tullaan tekemään niin ikäväksi kuin mahdollista. Ja me aloitamme nyt." Sitten vartija huutaa nimen. Raiskauksesta pidätetty keski-ikäinen mies astuu askelen eteenpäin. "Minkä vuoksi sinä olet täällä?" hän kysyy. Mies epäroi vastaustaan, kunnes vartija läimäisee häntä kasvoihin. "Raiskauksesta." "Raiskauksesta. Vai niin. Onko siinä kaikki?" Mies ei vastaa. Vartija läimäyttää miestä uudelleen kasvoihin. "Kahdesta raiskauksesta", mies sopertaa. "Niin ajattelin." Vartija tarttuu mieheen kovakouraisesti. Hän vääntää miehen toista kättä ja painaa häntä niskasta alaspäin siten että hän joutuu

koukistamaan selkäänsä, ja vie hänet huoneen keskellä sijaitsevan jakkaran luo, kasvot meitä vangittuja kohti. Hän käskee miehen polvistua, ja painaa sitten miehen rinnan jakkaraa vasten. Toinen vartija tulee hiustenleikkuukoneen kanssa, ja ajelee miehen hiukset pois rivakasti. Mies näyttää pelokkaalta, ja hän tärisee. Kun miehen pää on kokonaan ajeltu, hänet viedään kovakouraisesti samassa kumarassa asennossa pois. Seuraavana on vuorossa nuori mies, jolta on evätty pääsy vapauteen. Hän alkaa nyyhkyttää surkeasti, ja vartijat nauravat. Sitten tulee minun vuoroni. Sydämeni hakkaa. Astun eteenpäin, ja vartija kävelee luokseni hitaasti, tuijottaen minua ankarasti. Hän pysähtyy eteeni ja katsoo minua. Katson häntä silmiin hetken, mutta sitten lasken katseeni maahan. "Miksi sinä olet täällä?" "Huumeiden salakuljetuksesta. Ja vartijan väkivaltaisesta vastustamisesta." "Sinä et ole täältä kotoisin, ethän?" "En." "Taas yksi ulkomaalainen, joka tulee maahan rikkomaan lakeja. Et varmaankaan tiennyt, että ulkomaalaiset lainrikkijat tulevat useimmiten jäämään telkien taakse loppuiäkseen. Niin pitkäksi aikaa kun loppuikää riittää!" Vartija nauraa, ja tarttuu minuun. Hän vääntää kivuliaasti kättäni ja painaa minut kumaraan asentoon. Näen vilahduksen muiden vankien tuijottavasta katseesta ennen kuin minut painetaan jakkaralle, ja pääni ajellaan paljaaksi. Sitten minut viedään pois. Minua talutetaan käytävää pitkin ilmeisesti jollekin selliosastolle. Pysähdymme erään sellin oven eteen, ja vartijat ottavat kenkäni pois. Sellin ovi avataan, ja minut työnnetään sisään. Kahleitani ei oteta pois. Sitten vartijat toivottavat minulle hyvää päivänjatkoa, ja sulkevat oven. Selli on pieni, korkeintaan kolme neliömetriä. Seinästä pistää esiin betoninen kivikova laveri. Sen vieressä on betoniin upotettu metallinen wc-allas ja lavuaari. Sellissä on sentään pieni, suorakaiteen muotoinen ikkuna aivan katonrajassa. Siitä näkyy vain taivasta, ja hieman vastapäisen rakennuksen betoniseinää. Katossa on kamera. Istun laverille. Hetken kuluttua käyn makaamaan.